

P/A PA

Papa mindig úgy érezte magát, mint akinek nincs hazája, mellettünk találta meg azt. Ezért is akarta, hogy mi döntsünk a temetésről.

Az elmúlt években sokat túráztunk együtt a környező erdőkben, hegyeken, dombokon. Folyamatosan új útvonalakat fedeztünk fel a lezárások alatt, még a helyieknél is jobban ismertük a környékbeli gazdaságok neveit. Ezek az élmények vezettek a fatemetéshez.

Gyerekkorunkban, amikor rokonok, ismerősök jöttek látogatóba, állandóan a großmain-i skanzenbe hurcoltak minket. Ez a hely a történelem iránti határtalan érdeklődése miatt vonzotta, azonban egy tinédzser számára, egy rémálom volt.

Most már én is követem a családi hagyományt, és meg vagyok győződve róla, hogy a közeli erdei temető tökéletes nyughely Papa számára, ahol továbbra is fogadhatja a látogatókat.

SZÁRMAZÁS

A sváb eredetű Gassner család Bátaszékről származik. Innen 1947-ben kellett elköltözniük, miután kiutasították őket az országból, így kerültek Németországba. Papa egy kis faluban nőtt fel Jena és Hof között, a tübingiai erdő és a Saale-völgy szélén.

Két idősebb nővérével ellentétben, apai nagyszüleinél nevelkedett, mivel édesanyja fiatalon elhunyt. Apukája három kisgyerekekkel egyedül maradt egy idegen országban, ezért a család segítségére volt szorulva.

A nagyszülők eleinte Münchenben éltek, onnan költöztek el a kisunoka gondozása miatt Thüringiába.

Gyakran mesélt a nagyszüleiről és mindig nagyon büszkén emlékezett meg róluk. 2020. augusztusában közösen látogattunk el a család szülőföldjére, ahová mindig visszavágyott.

GYERMEKKOR

Így emlékezett gyerekkori önmagára: „Olyan voltam, amilyen most. Csendes, mindenkinél nagyobb növésű és nehezebb, ezért nem akart velem senki verekedni. Folyton csak a nővéreim után futottam. Bátor voltam, de nem annyira mint Maritta, viszont bátrabb mint Ingrid. Szerettem enni, innen van a kenyérszeletelőtől kapott sebhely az arcomon. Meg feledékeny is voltam picit.”

Bár elmondása szerint személyisége nem sokat változott, de lakóhelye annál inkább. Csak a szülőfaluján belül három helyen élt. Először a szüleivel, majd a nagyszüleivel, végül egy nagy, vegyes család tagjaként egy tübingiai parasztházban.

1980-ban elhagyta a falut, majd Magyarországra költözött, hogy fogászatot tanuljon Budapesten 1980 és 85 között. Itt ismerkedtek meg Mamával.

SZERELEM

„Azt hiszem, az első szerelmem tényleg az anyukád volt. – mesélte - Gyakran láttuk egymást röplabdázni. Aztán végül egy házibuliban ismerkedtünk meg, amit Rita szervezett, erre még mindig nagyon jól emlékszem.” Ez 1985. májusában volt.

Nemsokára lediplomázott, ezért kénytelen volt visszatérni az NDK-ba. Lipcsébe ment rezidens éveire, és megkérte Mama kezét. A nagymamának meg kellett ígérnie, hogy nem költöznek el Magyarországról, a nagypapával pedig pálinkával koccintottak.

1986-ban házasodtak össze, ami a visszaemlékezések alapján elképesztően jó buli volt. A résztvevők a mai napig emlegetik.

KEZDET

Az esküvő után közel fél évbe telt, mire letelepedhetett Magyarországon.

Valószínűleg nem mondok újat azzal, hogy Papa nem volt az NDK barátja, amit az akkoriban ellene indított öt fegyelmi eljárás is bizonyít. Ezeket vagy azért kapta, mert olyan újságokat birtokolt és olvasott, mint a „Stern”, vagy azért, mert távol maradt a munka ünnepén tartott felvonulástól.

Eltelt még egy év és megszülettem én. Apává vált. Ezt így idézte vissza: „Izgatott voltam és boldog. Viszont akkor még nem volt semmink, még munkám sem. Cili egyetemre járt és nekem kellett volna eltartanom a családot, de miből?”

Biztosan nehéz időszak volt ez számukra, és pénz szűkében Nyugat-Németországot látták megoldásnak.

Ez időben sokszor látogattuk meg a nagyszüleimet Somlószlósön. Egyik ilyen hétvégén éppen disznót vágtunk, amikor apa barátja, Gunnar megjelent a kapuban. Mivel az összes ismerősük már elment, ezért szavukat adták egymásnak, hogy ha az egyikőjük nyugat felé indul, a másik is vele tart. Félve a határzártól, hátrahagyva a meglepett és kissé rémült családot, elhajtottak. Néhány nap múlva egy nyugatnémet útlevélel a kezükben és a 100 márka költpénzből vett vízummal tértek vissza Magyarországra.

NYUGALOM

1990-ben mi hárman elköltöztünk Magyarországról, és a bajorországi Kehlheimban majd Garmischban éltünk. Itt megtanultam németül. Emlékszem, ahogy Papával együtt ugráltunk el az óvodába, vagy ahogy felültetett a biciklijére és tolt.

1994. februártól Papa saját rendelőt üzemeltetett Freilassingban. Élvezte a munkáját és megtalálta benne a kihívást. Mindig követte és szívesen alkalmazta a szakma legfrissebb fejlesztéseit. Már diákként is mindig a továbbtanulásába fektetett és ez később sem változott. Számtalan nemzetközi előadáson vett részt, folyton kereste a fejlődési lehetőségeket.

Nyugodtabb és stabilab évek következtek.

Megszületett a húgom, Zsófia, és teljessé tette a családukat. A szüleink kíváncsisága és kalandvágya

miatt sokat utaztunk, és ezt mi gyerekek is nagyon élveztük. Azonban 2007-ben az élet központja az Angerban épült családi ház lett.

Mindezek mellett a somlói szőlő egy biztos pont maradt az életükben, amit Papa nagy szeretettel gondozott. Mamával és a családjával éveken át dolgoztak a jó boron, amit az itt jelenlévők többsége bizonyára ismer.

BETEGSÉG

Papát 2019. novemberében rákkal diagnosztizálták.

Elképesztő nyugalommal viselte a betegsége lefolyását és nagyon figyelmes volt a körülötte élők iránt is. A sok szenvedés ellenére végig tudott viccelődni és nevetni. Őszintén szembenézett a betegsége következményeivel és helyükön tudta kezelni azokat. Első és egyetlen találkozásuk alkalmával a pszichológus könyörtelenül pragmatikusnak és a végletekig fatalistának nevezte.

Papa betegsége sok szenvedést és bánatot hozott, de nagyon szép közös pillanatokat is teremtett nekünk. Ha ez nincs, soha nem töltöttem volna ennyi időt vele és nem láthattam volna meg, milyen átható boldogság sugárzik belőle.

Volt időnk elköszönni és ezt ki is használtuk.

AMIRE MINDIG

EMLÉKEZNI FOGUNK

Ahogy a maximalizmusa erre is kiterjedt, Papa szerette a tökéletes sportfelszereléseket. Havas terephez tüskés futócipő, röplabda támadás gyakorlásához a kocsibeállóban felakasztott speciális labda kellett. Nélküle nem lenne túráink alatt olyan okosóránk, amiben még a Északi-Csendes-óceán térképe is benne van.

A sporthoz hasonlóan a konyhában és a háztartásban is a legjobb és legdrágább eszközökkel vette körül magát. A kések tökéletesen meg voltak élezve. A mikroszálás kendő nem hagyott csíkot a poharak polírozása után. Apukám nélkül szükségünk lenne lakáskulcsra és csapunkból sem folyna szénsavas víz.

Papa egy gourmet volt, éléskamránk pedig egy kincsesbánya. Nélküle sok kulináris élményről lemaradtam volna.

Azt akarta, hogy bátran és magabiztosan menjünk előre a világban, miközben másokkal tisztelettel bánunk. Valahányszor problémánk adódott, először azt vizsgálta, hogy valóban nekünk van-e igazunk, és ritkán védett meg minket ok nélkül. Apa nélkül nem tanultuk volna meg, hogyan legyünk őszinték önmagunkhoz.

Egyik szentül hitt alapelve, amire mindig felhívta a figyelmünket: „A világ nem fekete vagy fehér.” Azt hiszem jó lesz rá így emlékezni, egy gyönyörű, mély emberként, a szürke minden árnyalatával.

Papa különösen az utóbbi időben azt hangsúlyozta hogy, annak ellenére, hogy az NDK-ban korlátozták a szabadságjogokat, boldog, hogy keleten nőtt fel. Kritikus volt a nyugati társadalommal szemben, ami egyre inkább az egyénre összpontosít. Félt a közösség hanyatlásától.

Viszont örült, hogy ezt a problémát már nem neki kell megoldania és közben sejtelmesen rám mosolygott – sok sikert!

És milyen szép, hogy most mindannyian azért jöttetek, hogy bebizonyítsátok, tévedett, legalábbis a mai napot tekintve biztosan.

Gassner Péter temetésén 2022. február 4-én
írták lányai Anna és Zsófia
olvasta Anna